

Sygn. akt IV CZ 110/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa D. S.

przeciwko Szpitalowi Neuropsychiatrycznemu Samodzielnemu Publicznemu
Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 stycznia 2012 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 lipca 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanego Szpitala Neuropsychiatrycznego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie z powództwa D. S. o zapłatę. Przyczyną odrzucenia apelacji było sporządzenie jej i podpisanie przez adwokata J. S., która działała z substytucji radcy prawnego P. S. i nie miała upoważnienia do tej czynności. Jak wynika z uzasadnienia postanowienia Sądu, mimo wezwania do usunięcia braku, wysłanego wraz z wezwaniem na rozprawę w dniu 7 lipca 2011 r., nie został on usunięty, a aplikantka radcowska, która stawiała się na rozprawę przed Sądem Apelacyjnym nie złożyła prawidłowej substytucji dla adwokata J. S.

W zażaleniu pozwany zarzucił naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 373 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowanie i odrzucenie apelacji w sytuacji, gdy strona nie została wezwana, zgodnie z art. 130 k.p.c., do usunięcia braku apelacji poprzez złożenie substytucji dla adw. J. S., gdyż zawiadomieniu o terminie rozprawy nie towarzyszyło wezwanie do usunięcia braku. Ponadto, substytucja znajdująca się w aktach sprawy była prawidłowa i obejmowała umocowanie adw. J. S. do działania we wszystkich instancjach sądowych. W zażaleniu zarzucono również nieważność dotychczasowego postępowania sądowego, jeśli substytucja była wadliwa. Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, wnosząc jednocześnie na podstawie art. 394 § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. o przeprowadzenie dowodu z dołączonych do zażalenia dokumentów, tj. odpisu z książki korespondencyjnej, zawiadomienia o terminie rozprawy oraz koperty na okoliczność braku doręczenia radcy prawnemu P. S. wezwania do złożenia substytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny powinien był wezwać pełnomocnika pozwanego, radcę prawnego P. S. do uzupełnienia - w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia apelacji - braku

formalnego apelacji, poprzez złożenie pełnomocnictwa substytucyjnego dla adwokat J. S., która wniosła w imieniu pozwanego apelację.

W aktach sprawy brak jest dowodu na okoliczność, że pełnomocnikowi pozwanego radcy prawnemu P. S. doręczono wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy apelacyjnej wezwanie do uzupełnienia braku formalnego. Trafnie w zażaleniu twierdzi skarżący, że zwrotne potwierdzenie doręczenia przesyłki sądowej stanowi dowód jej doręczenia we wskazanym terminie. Jednak z potwierdzenia tego nie wynika, co stanowiło zawartość przesyłki, a o dołączonym piśmie nie ma wzmianki w dzienniku korespondencji Kancelarii, do której przesyłka była adresowana (k. 567), jedynie na potwierdzeniu odbioru jest ręczny dopisek, wskazujący numer sali rozpraw oraz, że jest w niej pismo (k. 553).

Ma też rację skarżący, że regułą jest najpierw wezwanie strony przez Sąd do uzupełnienia braków formalnych, a dopiero po spełnieniu tego wymagania wyznaczanie rozprawy, która to czynność i organizowanie rozprawy jest zbędne, jeśli brak nie zostanie uzupełniony i apelacja podlegałaby odrzuceniu. W okolicznościach sprawy i ze względu na status pozwanego (szpital), który przygotował i wniósł apelację przez pełnomocnika substytucyjnego, uzupełnienie braku formalnego apelacji w postaci właściwego pełnomocnictwa nie stanowiło żadnej uciążliwości.

Przy braku innych dowodów na fakt prawidłowego doręczenia wezwania do uzupełnienia braku formalnego, reguły doświadczenia życiowego wskazują na zasadność zażalenia.

Z tych względów na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. należało zażalenie uwzględnić.